

Slujba
Sfinților Cuvioși Neofit și Meletie
de la Mănăstirea Stănișoara

(3 septembrie)

La Vecernia Mică

La Doamne, strigat-am..., punem 4 stihiri, glasul 1, podobie: *Ceea ce ești bucuria...*

Pe vrednicii Cuvioși ai Mântuitorului Hristos, pe cei ce cu trezvie au înmulțit talantul cel dat lor de Stăpânul tuturor, pe înțelepții Neofit și Meletie să-i lăudăm cei credincioși, întru cântări cinstind slăvită pomenirea lor (de două ori).

Prealăudaților Părinți, voi ați ridicat pe umeri crucea ostenelilor, următori făcându-vă Mântuitorului și împreună moștenitori ai cerului; deci, cu osârdie, rugați-vă pentru sufletele noastre.

Cu veselie, astăzi obștea monahilor cinstește, după vrednicie, pe pustnicii cei mult nevoitori, încununați cu răbdarea și smerenia, pe cei ce dreaptă socotință au dobândit și înțelepciunea cea de sus.

Slavă..., glasul al 2-lea:

Veniți astăzi, împreună să ne bucurăm în Domnul la praznicul Cuvioșilor Părinți

Neofit și Meletie, cei de Dumnezeu înțelepțiți și luminați de Duhul Sfânt. Să ne apropiem cu credință și să cinstim sfintele lor moaște ca, prin aceasta, să ne facem părtași cerescului har, umplându-ne sufletele de bunătățile cele duhovnicești ale nevoințelor și ale învățăturilor lor. Pentru aceasta, cu mulțumire să cinstim pe purtătorii de Dumnezeu, pe povățuitorii monahilor și lauda a toată Oltenia, rugându-i: Cuvioșilor Părinți, nu încetați să mijlociți către iubitorul de oameni Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Și acum...,
a Născătoarei de Dumnezeu,
același glas:

Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzește-mă sub acoperământul tău.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri, glasul al 2-lea,
podobie: *Casa Efratului...*

Ochii ți-ai ridicat la munți și de acolo te-ai înălțat la ceruri, prin fapte de virtute, Sfinte Părinte Neofit.

Stih: Cinstită este înaintea Domnului moartea cuvioșilor Săi (*Psalm* 115: 6).

Frica de Dumnezeu, bun început ai pus-o ca să câștigi comoara înțelepciunii celei de sus, Sfinte Meletie.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi (*Psalm* 67: 36).

Aripi duhovnicești având dreapta credință și buna făptuire, zburat-ați către Raiul cel mult dorit, sihaștrilor.

Slavă..., asemenea:

Sfinților Cuvioși care la Stânișoara v-ați nevoit cu râvnă, rugați-vă Preasfintei Treimi acum pentru noi toți.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, asemenea:

Maica lui Dumnezeu, ceea ce România *a doua ta grădină* o ai numit, păzește-o pururea de cel viclean.

Troparul Sfinților Cuvioși
Meletie și Neofit
Glasul 1

De Dumnezeu iubitorilor Părinți, suindu-vă în munții faptelor bune, lăcașuri Preasfântului Duh v-ați arătat, iar acum ca făclia în sfeșnic luminați în lume, Cuvioșilor Neofit și Meletie; rugați-vă lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre!

Slavă... Şi acum...,
al Născătoarei de Dumnezeu –
al Învierii, acelaşi glas:

Gavriil, zicând ţie, Fecioară: Bucură-te!, împreună cu glasul S-a întrupat Stăpânul tuturor întru tine, chivotul cel sfânt, precum a zis Dreptul David. Arătatu-te-ai mai cuprinzătoare decât cerurile, ceea ce ai născut pe Făcătorul tău. Slavă Celui ce S-a sălăşluit întru tine! Slavă Celui ce S-a născut din tine! Slavă Celui ce ne-a mântuit pe noi prin naşterea ta!

Ectenia întreită scurtă şi Otpustul mic.

LA VECERNIA MARE

La Doamne, strigat-am..., punem 8 stihiri, glasul 1, podobie: *Prealăudaţilor Mucenici...*, repetându-le:

Cu smerenia voastră cuprinzând înălţimea munţilor, aţi nimicit semeţiile vicleanului vrăjmaş şi cu sârguinţă v-aţi zidit ca pietre vii în peşteri şi prin munţi, fericiţilor sihaştri cozieni, întărirea ortodocşilor şi răsplata cea de sus a pustnicilor.

Ca făclia din sfeşnicul ceresc stând deasupra ispitelor, de Dumnezeu iubitorilor Cuvioşi, pe mulţi i-aţi luminat şi cărarea vieţii pustniceşti preabine arătând, i-aţi suit spre înălţimea nepătimirii, ca cei ce sunteţi întărirea şi slava călugărilor.

Pe sfinţii sihaştri cozieni Neofit şi Meletie, să-i cinstim acum cu oştile cereşti, că luând după vrednicie chipul îngeresc, lumina neapusă a harului în inimi au primit şi icoane ale chipului vieţuirii celei pustniceşti s-au făcut.

Pe piatra credinţei v-aţi întărit, Cuvioşilor Părinţi, pietre vii făcându-vă Mântuitorului Hristos în sihăstriile Coziei. Şi, prin rugăciuni neîncetate, rănile păcatelor le vindecaţi, cei ce harul tămăduirilor aţi luat în dar de la Stăpânul nostru.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Păzindu-vă chipul lui Dumnezeu întru voi nevătămat, şi pustniceşte mintea făcând-o stăpână peste patimi, v-aţi ridicat la înălţimile nepătimirii, cu sârguinţă suind pe scara Raiului, doime de sihaştri mult slăvită. Iar acum, în cer, unde închipuirile au fost cu totul dezlegate, priviţi lămurit către Preasfânta Treime,

mijlocind cu îndrăzneală la tronul cel dumnezeiesc pentru cei ce vă cinstesc cu credință și cu dragoste.

Și acum..., Dogmatica, același glas:

Cine nu te va ferici, Preasfântă Fecioară, sau cine nu va lăuda preacurată nașterea ta? Că Cel ce a strălucit fără de ani din Tatăl, Fiul Unul-Născut, Același din tine, cea curată, a ieșit, negrăit întrupându-Se, din fire Dumnezeu fiind și cu firea om făcându-Se pentru noi, nu în două fețe fiind despărțit, ci în două firi neamestecate fiind cunoscut; pe Acela roagă-L, Curată, cu totul fericită, să se mântuiască sufletele noastre.

Vohod, Lumină lină...

Prochimenul zilei

PAREMIILE

De la *Pilde* citire

(10: 8; 3: 13-16; 8: 5-9 ș.a.)

Pomenirea dreptului se face cu laude și binecuvântarea Domnului este peste capul lui. Fericit e omul care a aflat înțelepciunea și muritorul care a cunoscut priceperea. Că mai bună este îndeletnicirea cu acestea decât vistieriile de aur și de argint. Și mai scumpă este decât nestematele; și tot ce este de preț nu este vrednic de ea. Pentru că lungime de zile și ani de viață sunt în dreapta ei, iar în stânga ei – bogăție și slavă. Că din gura ei iese dreptatea, legea și mila pe limbă le poartă. Deci ascultați-mă pe mine, fiilor, că lucruri de cinste vă voi spune; și fericit este omul care va păzi căile mele. Că ieșirile mele sunt ieșiri de viață și se pregătește vrerea de la Domnul. Pentru aceasta vă rog pe voi și pun glasul meu înaintea fiilor oamenilor. Că eu, înțelepciunea, am tocmit sfatul și știința și gândul eu l-am chemat. Al meu este sfatul și întărirea, a mea este priceperea și a mea este tăria. Eu iubesc pe cei ce mă iubesc pe mine, iar cei ce mă caută vor afla har. Înțelegeți, dar, cei fără răutate, chibzuiala și voi, cei neînvățați, puneți la inimă! Ascultați-mă pe mine, că iarăși lucruri de mare preț voi grăi și cuvinte drepte voi scoate din buzele mele. Gâtlejul meu va vesti adevărul, fiindcă urâte îmi sunt buzele mincinoase. Drepte sunt toate graiurile gurii mele; nimic nu este în ele strâmb sau încâlcit.

Toate sunt drepte pentru cei ce înțeleg și netede pentru cei ce au aflat cunoașterea. Că vă învăț pe voi adevărul, ca să fie în Domnul nădejdea voastră și să vă umpleți de Duh.

De la *Pilde* citire

(1: 7, 20; 2: 1-5; 3: 34 ; 4: 18, 20, 22-26; 6: 3-5, 20, 22-23)

Începutul înțelepciunii este frica de Dumnezeu, înțelegere bună este tuturor celor ce o săvârșesc. Evlavia față de Dumnezeu este începutul priceperii, dar cei necredincioși defaimă înțelepciunea și învățătura. Înțelepciunea își înalță glasul și cu îndrăzneală grăiește: Fiule, dacă vei primi graiurile mele și din poruncile mele îți vei face comoară, dacă auzul tău va asculta înțelepciunea, dacă inima ți-o vei lipi de cunoaștere și fiilor tăi o vei pune înainte spre învățătură; dacă tu vei chema prevederea și glasul tău îl vei pune în slujba bunei-cugetări; dacă o vei căuta ca pe argint și întru adânc vei săpa ca după o comoară, atunci vei cunoaște frica de Domnul și vei dobândi cunoașterea de Dumnezeu. Domnul le stă împotrivă celor mândri, iar celor smeriți le dă har. Căile dreptilor întocmai ca lumina strălucesc, merg înainte și răspândesc lumină. Fiule, ia aminte la graiul meu, pleacă urechea ta spre cuvintele mele, păzește-le pe ele în inima ta. Cu toată vegherea păzește-ți inima, că din ea pornesc ieșirile vieții. Îndepărtează de la tine grăirea întortocheată, alungă de pe buzele tale viclenia. Fiule, fă ceea ce-ți poruncesc eu și te vei mântui: să nu dai somn ochilor tăi și genelor tale dormitare, ca să scapi ca o căprioară din cursă și ca o pasăre din laț. Păzește legile tatălui tău și nu lepăda poruncile maicii tale. Când umbli, călăuză să-ți fie; când dormi, să te păzească, iar când te scoli, să stea de vorbă cu tine. Că porunca legii este sfeșnic și lumină și drum de viață și mustrare și învățătură.

De la *Înțelepciunea lui Solomon* citire

(7: 1, 7-10, 25-30; 8: 1-4; 10: 17)

Om muritor sunt și eu, asemeni tuturor, coborâtor din neamul celui întâi-zidit, dar m-am rugat și mi s-a dat pricepere; cerut-am și mi-a venit duhul înțelepciunii. Am ținut

la ea mai mult decât la sceptre și decât la tronuri și am socotit bogăția a fi nimic pe lângă ea; nici piatra nestemată n-am pus-o alături de ea, fiindcă, față de ea, tot aurul din lume e ca niște nisip puțin și înaintea ei argintul se socotește ca noroi. Am iubit-o mai mult decât sănătatea și frumusețea; am pus-o chiar mai presus de lumină, pentru că strălucirea ei nu se stinge niciodată. Ea este suflul puterii lui Dumnezeu, este curata revărsare a slavei Atotțiitorului, încât nimic spurcat n-o poate întina. Ea e strălucirea luminii celei veșnice și oglindă nepătată a lucrării lui Dumnezeu și icoană a bunătății Lui. Una fiind, toate le poate și, rămânând în sine neschimbată, toate le înnoiește și, pătrunzând în sufletele cele cuvioase, din neam în neam, face din ele prieteni ai lui Dumnezeu și proroci. Cu adevărat, Dumnezeu nimic nu iubește mai mult decât pe cel ce viețuiește întru înțelepciune. Că aceasta este mai de cinste decât soarele și decât toată orânduirea stelelor; dacă o pui alături cu lumina, o afli mai presus, că noaptea urmează luminii, dar răutatea nu poate nimic împotriva înțelepciunii. Mi-a fost dragă înțelepciunea și am cercetat-o din tinerețile mele și am căutat să mi-o aduc mireasă și am iubit mult frumusețea ei. Își slăvește bunul ei neam, având împreună-viețuire cu Dumnezeu și Stăpânul tuturor a iubit-o, căci este cunoscătoare tainică a științei lui Dumnezeu. Ea a dat celor cuvioși răsplată pentru ostenelile lor și i-a călăuzit pe ei pe o cale preaminunată.

LA LITIE

Stihira Cuvioșilor, glas 1,
însuși glasul:

Cine nu se va minuna de ostenelile voastre, fericiților Părinți Neofit și Meletie, că focul cel dinlăuntru al dumnezeiești râvne, lacrimile și postul, prin care ați supus pornirea trupului, niciodată nu le-ați părăsit. Cine nu se va minuna de răbdarea voastră, de dragostea părintească și de rugăciunea cea fără încetare, prin care v-ați luminat cu dumnezeiescul har? Rugați-vă Mântuitorului Hristos pentru mântuirea sufletelor noastre.

Slavă..., glasul al 5-lea:

Dumnezeiești lăcașuri ale Preasfintei Treimi, în munte îngerește viețuind, Sfinților Neofit și Meletie, n-ați fost stăpâniți de cele pământești, ca Adam în Rai, ci iubitori de Dumnezeu v-ați arătat. Și pe șarpele cel de demult l-ați alungat cu postul și rugăciunea. Pentru aceasta, de Hristos Domnul împărtășindu-vă, rugați-L să mântuiască sufletele noastre.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, același glas:

Fericimu-te pe tine, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, și te slăvim, credincioșii, după datorie, pe tine, cetatea cea neclintită, zidul cel nesurpat, folositoarea cea tare și scăparea sufletelor noastre.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri, glasul al 4-lea, podobie: *Ca pe un viteaz...*

Veșmântul sfințeniei dobândind, Cuvioșilor Neofit și Meletie, și cu haina Duhului îmbrăcându-vă, moaștele voastre în dar le-ați lăsat credincioșilor, care strigă cu un glas: Izbăviți-ne din nevoi și din patimi, ca să stăm cu îndrăzneală în biserici înaintea lui Dumnezeu, neîncetat lăudându-vă.

Stih: Cinstită este înaintea Domnului moartea cuvioșilor Lui (*Psalm* 115: 6).

Săpat-ai lăcaș sfințit spre nevoința întru sihăstrie, vas cinstit al Domnului arătându-te, Cuvioase Neofit. Că ai umblat pe cărările dreptății, povățuind pe monahii râvnitori către Împărăția cea de sus și aducându-i ca pe o comoară Stăpânului Hristos. Pentru care astăzi cu evlavie te lăudăm, veselindu-ne.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi (*Psalm* 67: 36).

Cu izvoarele harului, Cuvioase Meletie, răcorește sufletele noastre cele însetate de Dumnezeu, că ne topim în cuptorul păcatelor ca bogatul nemilostiv, și noianul ispitelor cel întunecat alungă-l de la noi, ca unul ce ai în ceruri îndrăznire către Domnul, de Dumnezeu iubitorule.

Slavă..., glasul al 5-lea:

Cuvioșilor Părinți, nu ați dat somn ochilor voștri, nici genelor voastre dormitare, până ce sufletul și trupul nu v-ați curățit de patimi și pe voi înșivă v-ați pregătit lăcașuri Duhului, că, venind Hristos

cu Tatăl, întru voi sălășluire a aflat; deci, arătându-vă slujitori Treimii celei de o ființă, propovăduitorilor de lucruri minunate, înțelepților, rugați-vă pentru sufletele noastre.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu – a Învierii, același glas:

Biserică și ușă ești, palat și scaun al Împăratului, Fecioară preacinstită, prin care Izbăvitorul meu, Hristos Domnul, celor ce dormeau întru întuneric S-a arătat, Soarele dreptății fiind, vrând să lumineze pe cei pe care i-a zidit după chipul Său, cu mâna Sa. Pentru aceasta, cu totul lăudată, ca una ce ai agonisit, ca o Maică, îndrăznire către Dânsul, roagă-L neîncetat să se mântuiască sufletele noastre.

TROPARUL

Sfinților Cuvioși Neofit și Meletie

Glasul 1

De Dumnezeu iubitorilor Părinți, suindu-vă în munții faptelor bune, lăcașuri Preasfântului Duh v-ați arătat și acum ca făclia în sfeșnic luminați în lume, Cuvioșilor Neofit și Meletie; rugați-vă lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre!

Dacă se face binecuvântarea pâinilor, se cântă Troparul Cuvioșilor de două ori și troparul: **Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucură-te...**, o dată. Dacă nu se face binecuvântarea pâinilor, se cântă Troparul Cuvioșilor, **Slavă..., Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu – al Învierii, același glas (a se vedea la Vecernia mică).

La Utrenie

La **Dumnezeu este Domnul...**, Troparul Cuvioșilor (de două ori), **Slavă..., Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu – al Învierii, același glas (a se vedea la Vecernia mică).

După întâia Catismă se cântă Sedelnele, glasul al 3-lea, podobie: *De frumusețea...*

Pe fericitul Neofit, dumnezeiescul dar al cuvioșilor, și pe Meletie, izvorul apei celei vii din sihăstria Stânișoarei, să-i cinstim cu laude împreună cu Daniil și cu Misail, slava monahilor Coziei și podoaba sihaștrilor, zicând: Bucurați-vă, inimi aprinse de dragostea Stăpânului (de două ori)**!**

Slavă..., Și acum..., însăși podobia:

De frumusețea fecioriei tale și de prealuminată curăția ta Gavriil mirându-se, a strigat ție, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ție sau ce te voi numi pe tine? Nu mă pricep și mă minunez.

Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit strig ție: Bucură-te, ceea ce ești plină de har!

După a doua Catismă se cântă Sedelnele, glasul al 4-lea, podobie: *Spăimântatu-s-a Iosif...*

De iubirea Mântuitorului Hristos, cinstiții pustnici s-au aprins, și în munte s-au suit, dumnezeiești făclii, lumina vie a Duhului dobândind. Cei ce poartă chipul lui Dumnezeu slujitori ai Preasfintei Treimi s-au arătat. Pentru aceasta, cu evlavie să-i rugăm ca să mijlocească pentru mântuirea sufletelor noastre (de două ori).

Slavă..., Și acum..., însăși podobia:

Spăimântatu-s-a Iosif, cea mai presus de fire văzând, și în minte a luat ploaia cea de pe lână, întru zămislirea ta cea fără prihană, de Dumnezeu Născătoare, rugul cel nears în foc, toiagul lui Aaron ce a odrăslit și, mărturisind logodnicul tău și păzitorul, preoților a strigat: Fecioara naște și, după naștere, iarăși rămâne Fecioară.

Polieleul, apoi Mărimurile:

Stih 1: Doamne iubit-am bunăcuviința casei Tale și locul sălășluirii slavei Tale (*Psalm* 25: 8).

Mărimu-vă pe voi, pustnici iubitori de Dumnezeu, Sfinților Neofit și Meletie, povățuitori ai călugărilor și împreună vorbitori cu Îngerii.

Stih 2: Așteptând am așteptat pe Domnul și El a căutat spre mine și a auzit rugăciunea mea (*Psalm* 39: 1-2).

Veniți, toți credincioșii, să lăudăm pe Cuvioșii Neofit și Meletie, zicând: pe lauda sihaștrilor mult-nevoitori.

Stih 3: Pentru cuvintele buzelor Tale eu am păzit căi aspre (*Psalm* 16: 4).

Stih 4: Schimbat-ai plângerea mea întru bucurie, rupt-ai sacul meu și m-ai încins cu veselie (*Psalm* 29: 11).

Stih 5: Fericiți sunt cei ce locuiesc în casa Ta, în vecii vecilor te vor lăuda (*Psalm* 83: 5).

Stih 6: Cine se va sui în muntele Domnului? Cel nevinovat cu mâinile și curat cu inima (cf. *Psalm* 23: 3-4).

Slavă..., glasul 1:

Slavă Ție, Treime Sfântă: Părinte, Cuvinte și Duhule Sfinte, zicând: Slavă Ție, Dumnezeule.

Și acum..., același glas:

Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Marie, Domnul este cu tine, zicând: Și prin tine cu noi.

Aliluia, aliluia, aliluia, slavă Ție, Dumnezeule (de trei ori)!

După Polieleu, Sedelnele,
glasul al 8-lea,
podobie: *Pe Înțelepciunea...*

A Treimii icoană purtând în suflete, Cuvioșilor Neofit și Meletie, pe muntele Coziei v-ați închinat în duh și în adevăr, iar pogorârea Cuvântului ați înțeles-o cu făptuirea. Pentru aceasta, roua sfințită a Duhului Celui de viață făcător ați și primit. Deci, izvoarele harului revărsați-le cu dragoste peste dreptslăvitorii creștini, cei ce vă cinstesc în cântări și cu laude măresc pomenirea voastră (de două ori).

Slavă..., Și acum...,
a Născătoarei de Dumnezeu,
asemenea:

Pe ceea ce este ușă cerească și chivot, munte cu totul sfânt, nor strălucitor, să o lăudăm; pe scara cea cerească, raiul cel cuvântător, mântuirea Evei și odorul cel mare a toată lumea; că printr-însa s-a săvârșit mântuirea lumii și iertarea greșelilor celor de demult. Pentru aceasta, grăim către dânsa: Roagă pe Fiul tău și Dumnezeu să dăruiască iertare de greșeli, celor ce se închină cu bună cinstire preasfintei nașterii tale.

Antifonul întâi al glasului al 4-lea

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Cinstită este înaintea Domnului moartea Cuvioșilor Lui (*Psalm* 115: 6).

Stih: **Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat mie** (*Psalm* 115: 3)?

EVANGHELIA

Din *Sfânta Evanghelie de la Marcu*,
citire:

(8: 34-38 – 9: 1, caută în Duminica a treia a Postului Mare, la Liturghie)

Zis-a Domnul: Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie. Căci cine va voi să-și scape viața și-o va pierde, iar cine își va pierde viața Sa pentru Mine și pentru Evanghelie, acela și-o va mântui. Căci ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă-și pierde sufletul? Sau ce ar putea să dea omul în schimb pentru sufletul său? Căci de cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, în neamul acesta desfrânat și păcătos, și Fiul Omului Se va rușina de el, când va veni întru slava Tatălui Său, cu sfinții îngeri. Și le zicea lor: Adevărat grăiesc vouă că sunt unii dintre cei ce stau aici, care nu vor

gusta moartea, până ce nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu venind întru putere.

Psalmul 50

Slavă..., glasul al 2-lea:

Pentru rugăciunile Cuvioșilor Tăi Neofit și Meletie, Milostive, curățește mulțimea greșelilor noastre.

Și acum...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curățește mulțimea greșelilor noastre.

Stih: Miluiește-mă Dumnezeule după mare mila Ta...

Stihira, glasul al 6-lea:

Vărsatu-s-a har în sufletele voastre, Cuvioșilor pustnici Neofit și Meletie, că ați fost părinți ai călugărilor și ai credincioșilor, învățând oile cele cuvântătoare să se închine Treimii Celei de o ființă, Dumnezeirii Celei una.

CANOANELE

Punem Canonul Născătoarei de Dumnezeu (al Paraclisului - vezi la sfârșitul acestei cărți), cu Irmosul, pe 6, și al Cuvioșilor pe 8:

Cântarea întâi

Irmos: *Apa trecându-o ca pe uscat...*

Stih: Sfinților Cuvioși Părinți, rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi!

Cu razele credinței strălucești în toată lumea din munții virtuților și de întunericul păcatelor ne izbăvești, Cuvioase Părinte Neofit, de Dumnezeu purtătorule.

De harul curăției te-ai învrednicit, Cuvioase Părinte Meletie, și cu înfrânarea te-ai împodobit, născându-ți fii virtuțile, ajungând ca un Înger în trup, de Dumnezeu purtătorule.

Slavă...

Viață pustnicească ați dorit, cuprinși fiind de dragostea lui Dumnezeu, și asemeni Îngerilor viețuind, ca niște vulturi ați zburat către cerești bunătăți, Cuvioșilor Părinți, spre lăcașurile cele de sus.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Sub milostivirea ta scăpăm, de Dumnezeu Născătoare, noi, robii tăi. De osânda focului celui nestins scapă-ne cu darul tău, și din chinul ce va să fie izbăvește-ne.

Catavasie:

Cruce însemnând Moise în drept cu toiagul, Mare Roșie a despărțit-o lui Israel, cel ce pedestru a trecut-o. Iar de-a curmezișul lovind-o, a împreunat-o împotriva carelor lui Faraon, înscriind

deasupra nebiruita armă. Pentru aceasta, lui Hristos să-I cântăm, Dumnezeului nostru, că S-a preaslăvit.

Cântarea a 3-a

Irmos: *Doamne, Cel ce ai făcut...*

Sihaștrii Tăi, Doamne, s-au nevoit în peșterile Coziei, cinstind Crucea și Pătimirea Ta cea de viață izvorâtoare, Învierea Ta primind și pregustând cereasca Ta Împărăție, Bunule.

Biserica astăzi te-a numit făclie a sihaștrilor mult luminoasă, Cuvioase Părinte Neofit, că minunat strălucești cu harul tău credincioșilor. Și la cer mutându-te, luminezi ca soarele, alungând întunericul demonilor.

Slavă...

În inima ta, Cuvioase Părinte Meletie, Preasfântul Duh odihnindu-Se ca într-o carte, scris-a în aceasta nepătimirea desăvârșirii, înălțimea dragostei și puterea harului.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Dumnezeiescul veșmânt l-am lepădat, o, Maică a lui Dumnezeu, și ne-am stricat biserica trupului, întru durere fiind înfășurați, noi netrebnicii, robii tăi, deci, te rugăm, cu acoperământul tău cel sfânt ne acoperă goliciunea sufletelor noastre.

Catavasie:

Toiagul spre închipuirea tainei se primește, că prin odrăslire a ales preot; iar Bisericii, celei mai înainte neroditoare, acum a înflorit lemnul Crucii, spre putere și spre întărire.

Sedelne, glasul al 3-lea,
podobie: *Pentru mărturisirea...*

Privegherile de toată noaptea, rugăciunile neîncetate și postirea cea aspră le-ați săvârșit din dorul vostru nestins către Dumnezeu, ca să fiți vase alese ale slavei Lui; Cuvioși Părinți Neofit și Meletie, rugați-L pe Hristos pentru noi pururea (de două ori).

Slavă..., Și acum...,
a Născătoarei de Dumnezeu, asemenea:

Maica lui Hristos, nădejdea noastră, acoperământ fii totdeauna celor ce sunt de necazuri împovărați, că îndrăznire spre Domnul ai pururea, ca una ce L-ai născut pe pământ cu trup. Pe Acesta roagă-L să ne ierte păcatele, ca vrednici să fim noi Împărăției Lui.

Cântarea a 4-a

Irmos: *Auzit-am, Doamne, taina...*

La chipul zidit de Dumnezeu întorcându-te, asemănarea dumnezeiască ai primit, Cuvioase Părinte Neofit, și trupul rob duhului l-ai arătat cu închinarea în Duhul Sfânt, păstrând cu sfințenie adevărul Ortodoxiei.

Arsura patimilor din suflet scoțându-o cu rugăciunea și cu postul, otrava șarpelui ai stins și oastea vrăjmașului ai biruit-o cu suflările Duhului, Cuvioase Părinte Meletie.

Slavă...

Înfrumusețați fiind cu chipul Stăpânului și luminând pe credincioși, Cuvioșilor Părinți, cinstita Biserica s-a arătat acum, cu al sihaștrilor chip îmbrăcându-se.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

În moarte sufletească adormind eu și în mormântul deznădejdii zăcând acum neîndreptat, dă-mi mână de ajutor, Fecioară Maică, Stăpâna mea, ca la viață sculându-mă, să te laud cu cetele pustnicilor.

Catavasie:

Auzit-am, Doamne, taina iconomiei Tale, înțeles-am lucrurile Tale și am preaslăvit Dumnezeirea Ta.

Cântarea a 5-a

Irmos: *Luminează-ne pe noi...*

Arătându-vă lăcașuri ale Preasfintei Treimi, Cuvioșilor Părinți Meletie și Neofit, viețuire cerească ați dobândit, fericiților, și luminați acum pe credincioși cu daruri felurite, de Dumnezeu iubitorilor!

Întraripându-vă la suflet cu dragostea lui Dumnezeu, ați lepădat toată grija lumească, fericiților, și în peșteri nevoindu-vă, pe piatra credinței v-ați întărit, Cuvioșilor.

Slavă...

Piatra cea din capul unghiului, Mântuitorule, Cuvioșii în pustie aflându-Te, temelie tare și nesurpată pe ea s-au zidit ca altare vii, întărite-n veac.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Isaie dănțuiește și spune-i Fecioarei, strigând: Tu vei naște Fiu pe Emanuel, Dumnezeu și Om, din adâncul iadului scoțând pe cei ce cu credință te fericesc, lăudându-te.

Catavasie:

O, de trei ori fericite lemn, pe care S-a răstignit Hristos,

Împăratul și Domnul, prin care a căzut cel ce a înșelat cu lemnul, înșelat fiind de Cel ce S-a răstignit pe tine cu trupul, de Dumnezeu, Care dă pace sufletelor noastre.

Cântarea a 6-a

Irmos: *Curățește-mă, Mântuitorule...*

Ca în ceruri locuind în Munții Coziei, Cuvioșilor Părinți Neofit și Meletie, ați îmblânzit pornirile trupului, despătimindu-vă, iar acum și noi să ne luminăm cu strălucirea Duhului.

Făcând rugăciuni și privegheri în adâncul peșterii, Cuvioase Părinte Meletie, cu puterea Mântuitorului Hristos, apă din stâncă ai izvorât, deci și acum spală întinăciunea sufletelor noastre, cu rugăciunile tale.

Slavă...

Îmblânzit-ați fiarele cele sălbatice din Sihăstria Coziei, iubitorilor de Dumnezeu Părinți, chipul cel dintâi al lui Adam din Rai dobândindu-l, cu sfințitele voastre rugăciuni.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Să nu mă lipsești pe mine, Stăpână Fecioară, de acoperământul tău, nici de darul tău să nu mă oprești, ci dă-mi, Preacurată, să slăvesc în viața mea dumnezeiască milostivirea ta.

Catavasie:

În pântecele fiarei celei din apă, Iona palmele întinzându-și în chipul crucii, mântuitoarea Pătimire mai înainte a închipuit-o lămurit; de unde a treia zi ieșind, a însemnat Învierea cea mai presus de lume a lui Hristos Dumnezeu, Cel ce S-a răstignit cu trupul și, cu Învierea cea de a treia zi, lumea a luminat.

CONDAC

Glas al 8-lea,

podobie: *Apărătoare Doamnă...*

Lumina cea negrăită în inimi primindu-o, în munte v-ați nevoit pentru dragostea Domnului și cununa răsplătirilor în ceruri ați primit. Iar noi laudă vă aducem, Sfinților Cuvioși Părinți Neofit și Meletie, strigând: Bucurați-vă, întărirea sihaștrilor și slava creștinilor!

ICOS

Cu ce graiuri de laudă vom încununa pe Cuvioșii Părinți Neofit și Meletie? Sau cine va putea să preamărească, după

cuviință, pe cei ce s-au făcut, cu darul Duhului Sfânt, îngeri în trup? Dar, chemând în ajutor mijlocirea lor cea cu bună îndrăznire către Preasfânta Treime, cutezăm a-i vesti tuturor pe aceștia, care de daruri duhovnicești s-au învrednicit, ca pe adevărați învățători iscusiți ai nevoințelor nepătimirii. Aceștia nu prin cuvinte, ci prin pilda vieții lor au învățat pe toți să se roage fără încetare și, întru smerenie, să împlinească fără lenevire poruncile Mântuitorului Hristos. Deci, cu bucurie să strigăm purtătorilor de Duh Părinți: Bucurați-vă, întărirea sihaștrilor și slava creștinilor!

SINAXAR

Întru această lună, septembrie, în ziua a treia, săvârșim pomenirea Sfinților Cuvioși Părinți Neofit și Meletie, de la Mănăstirea Stânișoara.

În munții din preajma Mănăstirii Cozia, aflată pe valea Oltului, s-au nevoit mulți sihaștri iubitori de Dumnezeu, atât înainte de zidirea sfântului lăcaș de către fericitul întru pomenire domnitor Mircea cel Bătrân (cel Mare) al Țării Românești, cât și după aceea. Printre cei mai cunoscuți pustnici ai locului au fost cei șase monahi de la Cozia care, în preajma anului 1600, s-au retras dincolo de Olt. Dintre ei cunoaștem cu numele pe Cuvioșii Daniil duhovnicul și Misail, ucenicul său, care s-au așezat la poalele Muntelui Cozia și au întemeiat Schitul Turnu, precum și pe Cuvioșii Neofit și Meletie, pe care îi prăznuim astăzi, și care au sihăstrit mai sus, în munte, acolo unde astăzi este Mănăstirea Stânișoara.

Sfântul Cuvios Neofit s-a născut în veacul al XVI-lea din părinți creștini ortodocși, cu frică de Dumnezeu și cu evlavie sfântă. De tânăr a primit chipul îngeresc al călugăriei în Mănăstirea Cozia și, după mai mulți ani de ascultare smerită în obște, dorind viață desăvârșită, a primit binecuvântarea starețului său să meargă în pustnicie. Astfel, și-a săpat o chilie în partea de apus a Muntelui numit Sălbaticul și acolo s-a nevoit singur în aspre osteneli și în neîncetată rugăciune, primind după o vreme tunderea în marea schimă călugărească. Toată săptămâna postea și se ruga în peșteră, iar din când în când, în duminici și sărbători, cobora la sihăstria de la Turnu, se spovedea la Cuviosul Daniil duhovnicul, apoi, la Sfânta Liturghie, se împărtășea cu Sfântul Trup și Sânge al Mântuitorului nostru Hristos. Fiind lucrător încercat al rugăciunii neîncetate, acest fericit, mare nevoitor și iubitor de Dumnezeu, după ce s-a dăruit cu totul vieții pustnicești și a ajuns pe înalte trepte de sfințenie, a primit de la Duhul Sfânt darul

lacrimilor și al mijlocirii pentru întreaga lume. După 30 de ani, trăiți în sălbăticia locurilor, unde a suferit asprimea iernilor *„în sărăcie și golătate"*, răbdând grele ispite de la diavoli, și-a dat sufletul în mâinile Domnului acolo în peșteră, neștiut de nimeni. Trupul său răposat a fost descoperit de un călugăr de la Mănăstirea Cozia, care era rânduit să ducă mâncare pustnicilor. El a luat trupul Sfântului și l-a adus la mănăstire să-l îngroape. Dar noaptea fericitul Neofit i s-a arătat în vis și l-a certat, poruncindu-i să-i ducă trupul înapoi în peșteră. Tot în această noapte Cuviosul s-a arătat și starețului, îndemnându-l să așeze la locul său de nevoință sfântul său trup. A doua zi de dimineață, călugărul a luat cinstitul trup al Cuviosului și, împreună cu un alt monah, le-a dus în peștera lui, în Muntele Sălbaticul. Ajungând aici, unul dintre călugări, supărat de osteneala pe care o făcuse, a zis: *„Cu urșii ai trăit, cu urșii să rămâi!"*. Pentru aceste vorbe lipsite de evlavie a fost însă pedepsit îndată, întorcându-i-se capul spre spate. Atunci, cu vaiete mari a coborât la mănăstire, mărturisindu-și păcatul. Părinții, împreună cu starețul mănăstirii, s-au rugat Cuviosului Neofit să ierte pe cel păcătos și acesta s-a vindecat îndată. În felul acesta a preamărit Dumnezeu pe plăcutul său, arătându-l înaintea tuturor făcător de minuni, îndemnător la pocăință și tămăduitor. Vestea aceasta s-a răspândit curând, mai ales în satele de prin apropiere, încât mulți credincioși își îndreptau pașii spre peștera lui unde se închinau și primeau mângâiere sufletească și vindecare de boli. Moaștele Sfântului Neofit se păstrează astăzi în biserica Mănăstirii Stânișoara, unde mulțime de binecredincioși creștini primesc ajutor, fiind izbăviți de patimi sufletești, de necazuri și de boli, iar peștera unde s-a nevoit Cuviosul este și astăzi loc de pelerinaj.

Sfântul Cuvios Meletie a trăit în sihăstria Stânișoarei la cumpăna veacurilor al XVI-lea și al XVII-lea. Se crede că era de loc dintr-un sat aflat în preajma Mănăstirii Cozia, unde a și intrat ca viețuitor din fragedă vârstă. Aici s-a nevoit în post și rugăciune până în ziua în care, la rugămințile lui, starețul său i-a dat binecuvântare să meargă la părinții sihaștrii și să se nevoiască dincolo de Olt. Cuviosul și-a săpat o peșteră în partea de sud a Muntelui Sălbaticul, munte în care se nevoia și pustnicul Neofit. Acolo a rămas fericitul, a primit marea schimă și s-a ostenit vreme de peste 40 de ani, slăvind neîncetat pe Dumnezeu și păzindu-și mintea curată de cugetele cele rele. Ostenelile lui erau nenumărate: lacrimi, suspine, metanii, postiri, privegheri și lupte împotriva duhurilor necurate. Șase zile se nevoia în chilia pe care și-o săpase în peșteră, iar duminica mergea

la Cuviosul Daniil, duhovnicul de la Turnu, și primea Sfânta Împărtășanie. Zilnic își aducea apă cu ulciorul de departe, ca să se ostenească mai mult și, în același timp, să se roage și mai mult. La bătrânețe, însă, nemaiputând coborî din peșteră cale îndepărtată, s-a rugat lui Dumnezeu și, prin grija Maicii Domnului, a izvorât un izvor de apă chiar înaintea peșterii sale, care curge și astăzi, fiind numit: „izvorul lui Meletie". Astfel, Dumnezeu l-a slăvit prin darul minunilor, al tămăduirilor și al mângâierii sufletelor întristate, încât Cuviosul a ajuns să fie cunoscut pentru sfințenia sa. După îndelungate nevoințe, ajungând la adânci bătrâneți, și-a încredințat sufletul lui Dumnezeu. O parte din cinstitele sale moaște, care au odihnit vreme îndelungată în peșteră, au fost mai târziu împărțite de credincioși, iar peștera este loc de închinare până astăzi.

Viața și nevoințele Cuvioșilor Neofit și Meletie îi arată a fi preamăriți de Duhul Sfânt și moștenitori ai Împărăției cerurilor, ca purtători de daruri duhovnicești și rugători înaintea lui Dumnezeu pentru sufletele noastre. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române i-a canonizat în anul 2016, rânduindu-le zi de pomenire la data de 3 septembrie.

Pentru ale lor sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: *Tinerii cei ce au mers...*

Dar de minuni te-ai adeverit a fi, Cuvioase Părinte Neofit, cu puterea Duhului Sfânt, iar acum cu raza harului mintea luminându-ne, neîncetat cântăm Domnului: Dumnezeul Părinților noștri, binecuvântat ești!

Neîncetat din izvorul cel sfânt al Mântuitorului ne mijlocești tămăduiri, Cuvioase Părinte Meletie. Pentru aceasta, luând har peste har, cântăm bucurându-ne: Dumnezeul Părinților noștri, binecuvântat ești!

Slavă...

Trup muritor având, fericiților Meletie și Neofit, cu înfrânarea l-ați topit prin lucrarea Duhului Sfânt, și harul Învierii Domnului pregustându-l, în Mântuitorul Hristos v-ați îmbrăcat, dumnezeieștilor pustnici din sihăstriile Coziei.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ești nădejdea creștinilor și ajutorul tuturor, Născătoare de Dumnezeu, trimite mila ta spre noi, că pierim neîndreptați, și cu

mijlocirea ta du-ne către mântuire, ca să-ți strigăm, Preacurată Fecioară: Bucură-te!

Catavasie:

Nebuna poruncă a tiranului celui păgân pe popoare le-a tulburat, suflând cu îngrozire și cu hulă urâtă lui Dumnezeu; însă pe cei trei tineri nu i-a înfricoșat mânia cea de fiară, nici focul cel vâlvâietor; ci cu duh de rouă aducător, ce împotrivă răsuna, împreună cu focul fiind, cântau: Prealăudate Dumnezeul Părinților și al nostru, binecuvântat ești.

Cântarea a 8-a

Irmos: *Pe Împăratul ceresc...*

Adunarea pustnicilor, în ceruri, dănțuiește întru fericirea nesfârșită a Sfinților Tăi, Dumnezeule. Și cu ceata Sfinților Îngeri cântare preavrednică aduce, binecuvântându-Te pe Tine totdeauna!

Legătura sfințeniei păstrând cu părinții din sihăstria Stânișoarei, Cuvioșilor Meletie și Neofit, în munte, prin înfrânare, Stăpânului Hristos v-ați logodit. Astfel, fericirea cea din Eden ați gustat-o în taină, primind hrana cerească a Duhului.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Tămăduiește-mi bolile trupului și ale sufletului, Sfinte Părinte Neofit, ca unul ce ai luat har de la Domnul Dumnezeu, și vindecă-mi patimile inimii mele, ușurându-mi cumplita durere a sufletului.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cu suspine amare, eu, cel întinat în multe păcate, te rog, Mireasă dumnezeiască, la limanul mântuirii îndreptează-mă, curățindu-mi mintea și trupul de gânduri necurate, Stăpână, ceea ce ești singură Fecioară și Maică a Mântuitorului.

Catavasie:

Să lăudăm, să binecuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L întru toți vecii.

Binecuvântați, tineri cei întocmai cu numărul Treimii, pe Făcătorul, Dumnezeu-Părintele; lăudați pe Cuvântul cel ce S-a pogorât și focul în rouă l-a prefăcut; și preaînălțați pe Duhul cel Preasfânt, Care dă viață tuturor întru toți vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: *Cu adevărat, Născătoare...*

Dumnezeu ne-a dăruit cinstitele tale moaşte, Cuvioase Părinte Neofit, ca pe un odor de mare preţ, din care astăzi harul se revarsă spre toată făptura; pentru aceasta toţi te cinstim în cântări, lăudând pe Preasfânta Treime.

Cel ce ai ajuns la smerenia desăvârşită şi pe munte te-ai urcat cu binecuvântare, Părinte Meletie, iar acolo genunchii ţi-ai plecat cu închinarea în duh şi adevăr, roagă-te Mântuitorului Hristos să ne curăţească de păcate.

Slavă...

Intrat-aţi în bucuria Stăpânului, vrednicilor lucrători ai viei Mântuitorului Hristos, şi slugi credincioase ale Domnului v-aţi făcut, că şi greutatea zilei purtându-o fără de lenevire, talanţii i-aţi înmulţit.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fără de prihană ai născut pe Fiul Celui preaînalt, prealăudată Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, iar pe Cuvioşii Părinţi Meletie şi Neofit din sihăstria Stânişoarei i-ai arătat făclii prealuminoase ale Bisericii lui Dumnezeu.

Catavasie:

Rai de taină eşti, Născătoare de Dumnezeu, care ai odrăslit nelucrat pe Hristos, de Care lemnul Crucii, cel de viaţă purtător, pe pământ a fost sădit. Pentru aceasta, acum înălţat fiind, închinându-ne lui, pe tine te mărim.

Se zice şi a doua Catavasie:

Moartea ce a venit neamului omenesc prin mâncarea din pom, prin Cruce astăzi s-a stricat; pentru că blestemul strămoaşei cel a tot neamul s-a dezlegat prin Rodul Preacuratei Maicii lui Dumnezeu, pe care toate puterile cereşti o măresc.

LUMINÂNDA,

glasul al 3-lea,

podobie: *Cu duhul în biserică...*

În dragostea lui Dumnezeu vieţuind şi cu haina de nuntă a Mirelui în munte îmbrăcându-vă, Cuvioşilor pustnici Neofit şi Meletie, aţi dobândit înfierea cea de sus a Duhului. Pentru aceasta, revărsaţi şi peste noi cunoştinţa Domnului, de Dumnezeu iubitorilor (de două ori).

Slavă..., Și acum...,

a Născătoarei de Dumnezeu, asemenea:

Tu te-ai făcut lăcaș sfințit, Preacurată Fecioară, primind în pântecele tău pe Dumnezeu-Cuvântul, prin adumbrirea Duhului și vrerea Părintelui. Pentru aceasta, Preasfântă Maică a lui Dumnezeu, fă-ne vrednici și pe noi a fi lăcașuri Treimii.

LA LAUDE

Stihiri pe 4, glasul 1,

podobie: *Ceea ce ești bucuria...*

Având iubire fierbinte către Mântuitorul Hristos, de patimile trupești cu totul v-ați lepădat, și spre dobândirea Sfântului Duh ați alergat, mult lăudaților Cuvioși Neofit și Meletie, măsura părinților de demult dobândind, fericiților.

Dumnezeiești lăcașuri ale Preasfintei Treimi v-ați arătat, Cuvioșilor pustnici Neofit și Meletie, iar acum în ceruri neîncetat mijlociți pentru noi înaintea Mântuitorului, iubitorilor de Dumnezeu.

Cu Sfinții Îngeri, Sfinte Părinte Neofit, în ceruri te veselești, iar, aici, pe pământ prin cinstitele tale moaște daruri de minuni împărtășești. De aceea, vindecă bolile celor ce aleargă la tine cu credință, prăznuirea ta cinstind.

Precum o scară cerească viața voastră ați împlinit, Cuvioșilor pustnici; deci, vă rugăm, ridicați-ne și pe noi din întinăciunea patimilor și spre slava de sus a nepătimirii și a dragostei de Dumnezeu călăuziți-ne.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Mulțimile călugărilor pe voi, îndreptătorii, vă cinstim, Sfinților Părinți Neofit și Meletie, că prin voi pe cărarea cea dreaptă cu adevărat a umbla am cunoscut. Fericiți sunteți că lui Hristos ați slujit și puterea vrăjmașului ați biruit-o, cei ce sunteți cu Îngerii împreună-vorbitori, cu Drepții și Cuvioșii împreună-locuitori, cu aceștia rugați-vă Domnului să mântuiască sufletele noastre.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Stăpână, primește rugăciunile robilor tăi și ne izbăvește pe noi de toată nevoia și necazul.

Doxologia mare, Troparele,
Ecteniile și Otpustul.

LA SFÂNTA LITURGHIE

Fericirile din Canonul Sfinților, pe 8: Cântarea a 3-a pe 4 și cântarea a 6-a pe 4.

PROCHIMEN, glasul al 7-lea

(*Psalm* 115: 6, 3)

Cinstită este înaintea Domnului moartea Cuvioșilor Lui.

Stih: Ce voi răsplăti Domnului, pentru toate câte mi-a dat mie?

APOSTOLUL

Din *Epistola către Evrei*
a Sfântului Apostol Pavel, citire:
(13: 7–16)

Fraților, aduceți-vă aminte de mai-marii voștri, care v-au grăit vouă cuvântul lui Dumnezeu; priviți cu luare-aminte cum și-au încheiat viața și urmați-le credința. Iisus Hristos, ieri și astăzi și în veci, este Același. Nu vă lăsați furați de învățăturile străine cele de multe feluri; ci bine este să vă întăriți prin har inima voastră, nu cu mâncăruri, de la care n-au avut niciun folos cei ce au umblat cu ele. Avem altar, de la care nu au dreptul să mănânce cei ce slujesc cortului. Într-adevăr, trupurile dobitoacelor – al căror sânge e adus de arhiereu, pentru împăcare, în Sfânta Sfintelor – sunt arse afară din tabără. Pentru aceea, și Iisus, ca să sfințească poporul cu sângele Său, a pătimit în afara porții. Așadar, să ieșim la El afară din tabără, luând asupra noastră ocara Lui. Că nu avem aici cetate stătătoare, ci o căutăm pe cea care va să fie. Așadar, prin El să aducem pururea lui Dumnezeu jertfă de laudă, adică rodul buzelor care preaslăvesc numele Lui. Iar facerea de bine și întrajutorarea nu le dați uitării; că astfel de jertfe sunt bine plăcute lui Dumnezeu.

Aliluia, glasul 1 (*Psalm* 36: 39, 18)

Stih 1: Mântuirea dreptilor este de la Domnul, că apărătorul lor este în ziua necazului.

Stih 2: Cunoaște Domnul căile celor fără prihană și moștenirea lor în veac va fi.

EVANGHELIA

Din *Sfânta Evanghelie după Matei*,
citire:
(10: 37-38; 11: 28-30)

Zis-a Domnul: Cel ce iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine, nu

este vrednic de Mine; cel ce iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine. Și cel ce nu-și ia crucea și nu-Mi urmează Mie, nu este vrednic de Mine. Veniți la Mine, toți cei osteniți și împovărați, și Eu vă voi odihni pe voi. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați-vă de la Mine, că Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă sufletelor voastre; că jugul Meu este bun și povara Mea este ușoară.

CHINONIC

Bucurați-vă, drepților, întru Domnul! Celor drepți li se cuvine laudă. Aliluia (*Psalm* 32: 1).